

Inhoud

1. Meester Potvis	7
2. Snotaap	12
3. Waar is de bal?	16
4. Juffen durven niks	20
5. Meester Potvis op het dak	23
6. Wat zijn jullie aan het doen?	27
7. Het monster	33
8. Sterk	36
9. De schaduw	40
10. Weg met de juffen	43
11. Tot nooit	47
12. Bus op het plein	50
13. Meesters	53
14. Zingen in de hal	55
15. Doorwerken!	59
16. Naar de gang	64
17. Ingestort	68
18. Het plan	71
19. Meester Potvis aan de telefoon	74
20. Wie is die meester?	77
21. Juf Joop	82

22. Houd juf vast.....	85
23. Wat vliegt daar door de klas?.....	87
24. Sop op het schoolplein	91
25. Kom van dat dak af!	94
26. Een stapel diploma's	97
27. Stoer doen	101
28. Hulp	105
29. Waar is iedereen?	107
30. Het poepiemonster	110
31. Hoe het verderging	116

1. Meester Potvis

Boven de ingang van de school stond *Meester-Potvis-school*.

Dat was natuurlijk een heel rare naam voor een school. Maar dat vond meester Potvis zelf helemaal niet. Een potvis was groot en sterk. Net als hijzelf (vond hij). Dus het was gewoon de beste naam voor de beste school met de beste directeur die er ooit was geweest.

Elke dag liep meester Potvis in zijn nette pak door de school.

Zijn kraag en zijn stropdas zaten keurig recht.

Als hij een nieuwe kleuter zag, zei hij altijd hetzelfde.

‘Zal ik je eens wat laten zien, nieuw kleutertje?’

Trots liep meester Potvis dan naar het grote schilderij in de hal.

‘Wat sta ik er deftig op, vind je niet?’

Het schilderij was enorm.

Meester zelf was maar een klein mannetje.

Hij leek meer op een garnaal dan op een potvis.

Een garnaal met een jas vol medailles.

Maar niemand wist wat voor medailles het precies waren en hoe hij eraan kwam.

Iedere nieuwe kleuter kreeg een meester-Potvis-pen, een meester-Potvis-schrift, een meester-Potvis-rugzak en de enige echte meester-Potvis-broodtrommel. Overall stond zijn deftige directeurshoofd groot op. Meester Potvis vertelde er altijd bij: 'Zorg dat je elke dag je meester-Potvis-spulletjes bij je hebt, hoor je me?'



Het was dan maar te hopen dat de kleuter goed geluisterd had. Je moest het niet wagen om per ongeluk een ander broodtrommeltje in je rugzak te stoppen.

Lichtblauw met pony's erop gooide hij uit het raam. Rood met een voetbalclub erop ging in de klike. Er was eens een kleutertje die zijn splinternieuwe Meester-Potvis-broodtrommeltje kwijt was geraakt. Die dag vloog het kleutertje uit het raam. Niet in de klike gelukkig.

Meester Potvis vond zichzelf niet alleen de belangrijkste, maar ook de slimste van de school. Aan alle muren hingen diploma's in glimmende lijsten. Hij had een diploma voor 'kan over een flatgebouw springen'. Eentje voor 'alle talen van de wereld spreken'. En eentje voor 'zonder foutjes de tafel van nul opzeggen'. Er hing zelfs een diploma voor 'mooiste diploma dat er ooit is geweest'.



Van de juffen was nergens een diploma te vinden. Dat vond meester Potvis niet nodig. Want juffen waren niet zo slim. Het was wel handig dat ze op een klas vol kinderen konden passen. En als er een vervelend klusje was, konden zij dat mooi opknappen. Als de inkt van de printer op was. Of bij een lekke band. Dan waren juffen in de school best handig. Maar verder had je er niet zo veel aan, vond meester Potvis.

Elke dag, precies om half tien, liep hij door de school met zijn oren wijd open. De juffen leerden de kinderen toch wel het schoollied aan? Er was niets belangrijker dat je op school kon leren dan dat. Meester Potvis had het lied zelf geschreven. Elke morgen om half tien stond er bij iedere klas een kind op de uitkijk. En kwam meester Potvis eraan, dan begon de klas gelijk te zingen. Het 'Hoera-voor-meester-Potvis'-lied.

*Een koning is best leuk.
En een keizer niet mis.
Maar niemand is zo knap
als meester Po-hotvis.*

*Niets dat hij niet durft,
en niets dat hij niet weet.*

*Meester Potvis is de beste
van onze planeet.*

*Hoeraaa Hoeraaa
Hoeraaa voor meester Potvis!*



Elke ochtend neuriede de meester dan van geluk.
Alles op school liep zoals het hoorde.
De juffen pasten op de kinderen. Een vervelend
klusje konden zij mooi voor hem opknappen.
Zo had hij de hele dag de tijd voor echt belangrijke
dingen. Naar zijn geweldige diploma's kijken. En
van zijn geweldige schilderij genieten.

Zo ging het dus iedere dag, het hele jaar door.
Behalve vandaag.
Deze keer zou alles anders gaan.

2. Snotaap

Aisha draait de gele bal in haar handen. In deze hoek van het schoolplein is het lekker rustig. Hier kan ze het wel laten zien, er lopen geen andere kinderen in de weg.

‘Het lukt me wel vijf keer.’

‘Nou en’, zegt Giel. ‘Voetbal is stom.’

‘Ik voetbal niet’, zegt Aisha.

‘Ik kop. Ik kop hem vijf keer in de lucht.

Zonder dat hij valt.

Echt waar.’

Giel doet alsof hij moet gapen.

Aisha gooit de bal omhoog en roept al ‘1!’ voordat de bal haar hoofd heeft geraakt. Maar dan krijgt ze een duw.

‘BOEEE!’ roept Rafi.



Boos duwt Aisha haar broertje van zich af.
Maar Giel lacht. 'Een monster!'
Rafi kijkt beledigd. 'Ik ben geen monster.' Hij trekt zijn nieuwe rood-blauwe T-shirt zo groot als hij kan. 'Ik ben Spiderman!'
'Je lijkt helemaal niet op Spiderman', moppert Aisha. 'Je lijkt op een domme kleuter.'
Rafi slaat zijn armen over elkaar. 'Ik ben geen kleuter.' Zijn ogen zoeken Giel.
Maar Giel haalt zijn schouders op en knikt. 'Wel.'
Dan draait Rafi zich om. 'Ik ga het lekker tegen meester Potvis zeggen. Jullie mogen niet voetballen op het plein.'
Maar zover komt hij niet.

Er loopt een meneer het schoolplein op. Hij is heel lang en hij draagt een oranje jas en een oranje tas. Rafi schiet op hem af. 'Heb jij ook post voor Spiderman?'
'Jij? Ik heet u, hoor.'
De postbode klapt zijn tas open. 'Ik heb alleen belangrijke brieven voor meester Potvis.'
Aisha probeert in de tas te kijken. 'Zo veel brieven?'
'Tut tut, niet zo dichtbij met je nieuwsgierige neus. Weet je wel van wie die brieven zijn?'
De postbode haalt een witte enveloppe tevoorschijn.

‘Voor de geweldige meester Potvis, van de koning’,
leest hij voor.

‘Koning schrijf je met maar één o, hoor’, zegt Aisha.
De postbode heeft al een tweede brief te pakken.

‘Aan de grandioze directeur, afzender de president.’



‘Klopt ook niet’, zegt Aisha. ‘President is met een t.’
De tas zit alweer dicht.

‘Jij bent een eigenwijze snotaap’, zegt de postbode.
Dan loopt hij weg. Naar de schooldeur.

‘Hihi, snotaap’, zegt Rafi. ‘Snot is lekker.’

‘Wat stom’, bromt Aisha. Een snotaap? Hij is zelf
een aap. Een hele lange. Een orang-oetan met een
tas vol brieven.

Rafi bukt. Hij heeft de bal te pakken. En hij mikt.
De bal landt met een plof ... boven op de pet van
de postbode!

‘Bingo!’ juicht Rafi.

De postbode draait zich met een ruk om. Maar de bal is allang weggeschoten. Ergens de lucht in.

‘Wie deed dat!?’ schreeuwt de postbode.

Rafi haalt zijn schouders op.

De postbode zet zijn pet weer recht en stapt boos op de schooldeur af. ‘Kinderen? Monsters zijn het!’ Aisha kijkt om zich heen. Dat ging net goed. Maar waar is haar bal gebleven?